

neumnost je zinil. Gospod učitelj se ni smejal. Še nas je posvaril, češ, da se takim revežem ne smemo smejati. Saj bi se človek vselej ne smejal, pa včasih usta kar sama uidejo na smeh.

Ta mesec je bil god našega gospoda učitelja. Deklice so začele šepetati, da bodo pri ročnih delih naredile nekaj lepega za gospoda učitelja. Tudi dečki nismo hoteli zaostati. Obrnili smo se na gospoda kateheta, pa so nam preskrbeli kratko in primerno voščilo in tudi naučili tri učence, kako naj se med voščilom vedejo.

Lepo je bilo tisti dan v šoli.

Najprvo so deklice povedale, kar so vedele in znale, potem smo prišli mi dečki na vrsto. Dobro so se odrezali naši. Izpraševanje šolskih predmetov ta dan ni bilo tako strogo kakor sicer. Mnogi smo želeli, da bi bilo kar prav, če bi imel gospod učitelj večkrat svoj god. Potem bi bilo večkrat prijetno v šoli.

Nazadnje je prišla razveseljiva obljuba: »Zdaj je že prepozno in prehladno, toda spomladi vas spomnim na današnji dan in vas nekam popeljem, da boste vsi veseli.«

Nekam! Sam Bog ve, kam?

In pa: zdaj je jesen. Potem bo zima. Pa kako dolga bo, potem pride pomlad — kdaj bo še to! In če bi gospod učitelj do tedaj pozabil na svojo obljubo?

No, pa saj mi ne bomo!

Lea Fatur:

Ko še niso lovile mačke miši.

(Istrska.)

V tistih časih je živela drobna mojškra: miška Strižstriž. Z repom je mero jemala, s tačicami blago ravnala, z zobki strigla. Delala je obleko krtom in liscam, volkovom, dihurjem in njih sorodnikom, mačkam in podlasicam. Tudi gospodična mačka Belotačka je dajala vsako šivanje le spretni mojškri Striž-

striž in bile so prijateljice mačke in miši. Dokler se ni zgodila tista nesreča...

Prišla je Belotačka k Strižstriž in prinesla zavitek blaga. Prosila je: »Ljuba botra, jesen je tu. Rada bi bila malo bolj po modi. Naredi mi plašč, ne predolg ne preširok — tako po gosposko.«

Strižstriž je odmotala blago. Začudila se je: »Rdeče... Kure bodo bežale pred teboj, psi bodo drli za teboj!«

Belotačka se je smejala: »Rdeče nase vleče. Saj veš, kako nagajam pasjim nerodam. Ko leti Tref za menoj, sem — smuk! — na drevesu... On me pa zmerja, mi grozi — jaz mu pa stržem korenček. Zdaj pa pomisli: Tref bo sodil, da podi lisico, a lisica — smuk! — na drevo. Tref bo mislil, da se mu je zmešalo...«

»Hee-hee-hee!« se je stresala miška Strižstriž. »Še vrane se bodo smejale. Naredim ti prav dolg plašč, da bo zakril tačice. V soboto pridi ponj.«

Joj, to je bilo delo! Miška striže, predolgo odstriže, prekratko podaljša. Pride sobota, zvoni delapust, pride Belotačka: »Daj mi moj plašč!«

Pravi Strižstriž: »Sejmarji so sleparji. Za plašč si vprašala, pa bo komaj za obleko!«

»Pf-num-mpf!« je pihnila Belotačka. Pa se je potolažila: »Naj bo pa obleka! Bom hodila v nji k Tigri na prejo in k pevskemu zboru na streho. Pa ne delaj mi prekratke, do tačic naj gre kikelca.«

»Vem,« pravi Strižstriž, »in jopica do vratu in pisan trak za vrat, da boš lepa.«

Pride sobota, zvoni delapust, pride Belotačka: »Daj mi mojo obleko!«

Izgovarja se miška: »Sejmarji so sleparji. Za plašč si kupila, pa bo komaj za predpasnik.«

»Cf-num-mpf!« je pihnila Belotačka. Pa se je potolažila in rekla: »Pozimi se valjam tako največ po peči. Naj bo pa predpasnik, da ne umažem obleke.«

Miška striže, odstriže zgoraj, pristriže spodaj. Pride sobota, zvoni delapust, vpraša Belotačka: »Daj mi moj predpasnik!«

Uboga mojškra Strižstriž pa se izgovarja: »Sejmarji so sleparji. Za plašč si kupila, pa bo komaj za kapico.«

»M-m-m--no-ff!« je pihnila Belotačka in zgrabila mišjo mojškro za vrat. Stresala je ubogo Strižstriž... In od takrat je sovraštvo med mačko in mišjo.

Jož. Gruden:

Volk pastir.

(Ukrajinska pravljica.)

Volk je spoznal, da ni vredno ropati ljudem ovac. Dosti dela, pa malo jela. Često jih je skupil od pastirjev ali pa čutil ostre zobe ovčarskih psov. Pa je sklenil, da bo rabil v bodoče rajši zvijačo, kakor to dela lisica.

»Kar se mi ni posrečilo s silo, pojde laglje s prevaro,« si je mislil. Izteknil je nekje star kožuh, klobuk in palico in se preoblekel v pastirja. Izbral si je ugoden čas, ko sta pastir Ivan in njegov pes Perun spala po južini na mehki travici.

Tedaj se je približal čredi in gledal, katera ovca je najbolj rejena. Pa da bi si mogel ovce še natančneje ogledati, je skušal posnemati pastirjev glas. Toda ni zadel pravega tona, ampak je tako zarjul, da je vse planilo kvišku. Pastir, pes in ovce so se mahoma predramili in spoznali svojega sovražnika. Ivan in Perun sta bliskoma napadla volka, vsak od ene strani. Volk je zbežal, toda kožuh se mu je zapletal med noge, da ni mogel uteči. No, za spomin jih je dobil toliko, da si je moral cel mesec lizati rane. Tedaj je uvidel, da se tudi goljufija ne posreči vselej, in da slepar zmeraj na ta ali oni način sam sebe izda.